

4400.

Според нарежданията поредни
(И одобрявани от демократите)
Лекарствата се пробват върху бедни,
А после се използват от богатите.

Зад тази споделена отговорност
Прозира бъдещото равноправие,
Където със внушителна безспорност
Цел главна ценното човешко здраве е.

Като скачени съдове живеят,
Участват в ползването на активите,
Едни щом да ги усвоят успеят,

Нареждат се до най-предприемчивите
А други чакат говедообразно,
Привикнали това да е напразно.

4401.

Със въдворяването на словата
В бита на пещерните общества
Реши се по-несръчните събрата
Да не участват повече в лова.

Така във всяка първобитна местност,
Без оглед колко е голяма тя,
Звената на изящната словесност
Излъчваха словесна красота.

Направена бе първа важна крачка
Към разделението на труда –
Един се бори за храна и плячка,
А друг оре културната бразда.

И двете дейности се вършат с чест
И правят принос в общия прогрес.

4402.

Сред подсъзнанието на Човека
Са скрити ужасите на света
В една праисторическа пътека,
Където не присъства милостта.

Там нито за момент не се намесва
Моралът - знакът за добро и зло,
А груба сила силом ги замества
Със огненото свое колело.

Във часове на всемогъща горест
За ужасите пак настъпва ред
И те отново стават наша орис
Без да дължат на някого отчет.

Тогава на пороците в пороя
Се вижда кой какъв е и кой кой е.

4403.

Балонът на властта те носи плавно,
Но носи също преголям баласт
И често се налага незабавно
Да го изхвърляш, за да си на власт.

За добродетелите място няма
Във близост до изтъкнатия вожд
И по добре подготвена програма
Чрез липсата им ти набираш мощ.

А други управляеми балони,
Кои то със баласта си летят,
По силата на славните закони
Категорично ще се провалят.

Познай властта със вяра и надежда!
По-проста е отколкото изглежда.

4404.

Убийството е страшно престъпление,
Но не и в името на „нещо” щом е,
А „нещото” е важно по значение,
Особено по време на погроми..

С Приятелство, със Дълг и със Отечество
Опитваме се да смегчим вината,
Но следват Партия, Вожд и Човечество –
За тях да сееш смърт е чест призната.

С надежда към неистината тръгваме
И погребална музика ни води,
Със себе си охотно се надлъгваме,
Тъй както правят всичките народи.

Успешно изнамираме врага
От времето на Каин досега.

4405.

От малък уважавах верността,
В живота служеше ми за опора
И покровителка бе на честта,
Която учи ни да бъдем хора.

Но ето, че тя стана стока днес
Във връзка със пазарните закони –
Да дам на верността си нов адрес
Предложиха ми доста милиони.

След титанична вътрешна борба,
Смутила на душата ми покоя,
Аз възприех ѝ новата съдба
С надеждата, че тя остава моя.

Доколкото на мен ми е известно
Повторната промяна става лесно.

4406.

Поезията се дисциплинира
Чрез вярата си в алената власт,
От нейните недра тя днес извира
И се самоопложда с чужда страст.

Стихът привиква по корем да лази,
На Партията по подаден знак,
Да хвали КГБ, ДС и ЩАЗИ
И плюе всеки, обявен за враг.

Нехае правдата дали я има,
Доволен е във тесния хомот
И възхвалява с преданост режима,
Поробил собствения му народ.

За тази цел същественото качество
Е непредотвратимото лизачество.

4407.

Бездарникът, по образ и подобие
На Бога всемогъщ е сътворен,
И с другите божествени особи е
Да управлява предопределен.

Минава за най-честния сред честните
Навред, където нужен е провал,
Но според проповедите и песните
Борец е за пресветъл идеал.

Така, въоръжен със идеалите,
Богopodobен крачи най-отпред,
А хората натискат си парцалите
От страх пред праведника с партбилет.

Светът навярно ще му бъде роб
Докато не настъпи нов потоп.

4408.

Във дърводелството Христос бе слаб,
А като Бог направо превъзходен,
Но, за беда, не всеки търси хляб
Чрез занаят, за който е най-годен.

Роденият със дарба на клисар,
За постоянен депутат го знаем,
Друг, със заложба да е говедар,
Превръща се в министър несменяем.

Навярно заради божествен грях
Светът е пълен с неспециалисти,
Аз лично също съм един от тях
В това число и всички комунисти.

Властта да вземат имаха идея,
Но не и да се закрепят на нея.

4409.

*„Оставете децата да дойдат при мен!”
(Еванг. Марк, 10:13-16)*

Деца, които дружно славят Вожда,
Душата ми изпълват със печал,
Това покварата им днес предхожда
И робството превръща в идеал.

Родени са на Вожда под портрета,
Под същия портрет след туй растат,
А там и клетвата им е приета,
Че ще вървят по неговия път.

Нима е важно той дали е Царя,
Дарил ги със по зрънце Свобода,
Или на Партията Секретаря,
Комуто зрънцето се досвидя?

Но този, който привлече децата,
Владее бъдещето на страната.

4410.

*На 8 май 1794г е гилотиниран
най-великият измежду великите
химици – Антоан Лавоазие.*

Съд, по бунтовнически незаконен
И затова безапелационен,

Главата да се отсече прие
На учения Лавоазие,

Макар той три дни да поиска свише
Откритие поредно да опише...

Запита ли се някой след това
Как Франция остана без глава?

Не се запита никой. Тишината
Единствена проклинаше съдбата

И целия до смърт напласен свят,
Че геният за смъртен е признат.

А за революционната милиция
Това превърнало се е в традиция.

4411.

В съгласие с всеобщовъзприетата
Червена праведност, в леса дърветата
От неотдавна са заподозрени,
Че са от неморалност заразени.

Отрядници със преголеми задници
Допълваха мизерните си надници
Като изнудват влюбените двойки,
Най-вече ученици и девойки.

Те биваха отвсякъде прокудени
И затова се чувстваха принудени
В гората да се любят в топли нощи
Поради липса на квартирни площи.

„Два лева или водим ви в участъка!”
Така разтягаха им на лъжата ластика.

4412.

Един живот дели ни от смъртта,
Която е последен наш хазаин,
Напитки и храна не дава тя,
А само подслон в своя свят безкраен.

За хората, творили добрини,
Забравата им е осигурена
И никой няма да я отмени,
Защото е от Бог разпоредена.

По някакъв старинен обичай
Прославата остава за онези,
С убийства построили своя рай –
Завоеватели и главорези.

Така е и в смъртта и във живота:
Ний даваме труда, а те – хомота.

4413.

Смъртта изглеждаше най-жизнерадостна
След срещата със нашия тиран,
Когато след прегръдката си сладостна
Обгърна го със своя бял саван.

Възторжено прие се от народа ни,
Постъпилата важна новина
И хората, доскоро верноподанни,
Почувствахме душевна ведрина.

Във гроба му съзряхме свойто щастие
Под образа на свята Свобода,
Разпространяваща народовластие,
Та всичко да ни тръгне по вода.

Но гробът на всевластния покойник
Роди не Свобода, а негов двойник...

4414.

На рая благодатен от балкона
Той, инквизиторът, с тъга следи
Как родната Земя на небосклона
Не е това, което бе преди.

Мъчения измислил бе отлични,
За да пречупи всеки еретик
Обаче бяха всички механични
И често свършваха с предсмъртен вик.

Какъв разкош от най-модерни средства
Използват се при разпити сега! -
Електрошокът всякак съответства
На нуждите за справяне с врага.

И, казват, инквизиторът въздишал,
Че рано от света си е отишел.

4415.

Закратко лъч проблесна пред очите ни,
Поредната робия щом се свърши...
Избитите герои са почитани –
Народът с тях срама си ще избърше.

Умението да си между живите
Кой би могъл сега да подценява?!
Не е податине от най-красивите,
Но точно то тирана побеждава.

Напълни се страната със двуличници,
По-гъвкаци от тънката тръстика,
Това ги прави винаги отличници
В провеждане на всяка политика.

Съдбата вожда от престола сне,
Двуличниците му обаче не.

4416.

Представям си го, също като жив,
На ръст бе нисък, но монументален,
Властта над нас го правеше красив
Със образ на архангел погребален.

Той властваше чрез здравословен глад,
Над общности, от нищета превзети,
И нему всяко село, всеки град
За вечна вярност даваше обети.

Но щом храната ни до смърт смали,
Великата управа просто рухна,
Гладът си отмъсти, като че ли,
И бомбата на буната избухна.

Загина вождът ни любим от горест
Със думите „O tempora, o mores!”

4417.

Ако човеци много по количество
Навреме изхитриш се да избиеш,
Бандит не си ти вече, а величество
И жезъла си с перли ще покриеш.

Нали марксистическата диалектика
Количеството в качество променя!
Тя често не един бунтовен век тика
Към смяна на обществената сцена.

Така царе се раждат и диктатори
В недооплаканата ни държава
И се отхранват лъжеимператори,
С които робството ни продължава.

С надеждици безспир се претоварваме
И утешаваме се в тях да вярваме.

4418.

Различни хора със различни нрави –
Французи, немци, англичани, руси,
Отдавна си живеят във държави,
Които се обичат помежду си.

И всяка има своя тайна служба
С дейци нарочно за целта избрани,
Укрепващи взаимната им дружба
С известни средства, но неназовани.

Оръжията свои смъртоносни
Подменят с нови всеки пет години,
Но тази тема, който я докосне,
Към Онзи свят по спешност ще замине.

Добре въоръженото приятелство
Основа е на трайно разбирателство.

4119.

Да си нормален на деветдесет,
Не вярвай някой, че ще ти повярва.
Маскирай се като безумец клет,
Когото Бог със лудост натоварва!

Щастливи ще са твоите старини,
Без врагове, които ги вгорчават,
Без негодуване от вси страни,
Че хляб не заслужаваш да ти дават.

„Беднякът е напълн изкуфял“,
Такава диагноза всенародна
За теб ще бъде твоя скърбен дял
И разрешение за реч свободна.

За времето, което ти остава,
Не ще те никой обезпокоява.

4420.

Душата на човека докога ли
Ще се сравнява с безтегловна стока!
Аз имам безпогрешни идеали
И мисъл като кладенец дълбока.

Душата ми е плазма пренагрята
До нужния ми милионен градус,
Където всеки кварк на красотата
Извайва образа на вечна младост.

Там с боговете заедно се пържа
Сред вещества с незнайни молекули,
Надявайки се някога да вържа
Зад единица множеството нули.

Така ще ви осигуря наследството
С напълно нова форма в стихоплетството.

4421.

За белия негър е тесен светът,
Отдавна навред е приет с неприязън,
Напразно той търси спасителен кът,
Животът му с жалби и скръб е белязан.

Намират го черните негри за бял,
А белите хора го имат за черен,
Готови на части или пък цял
Да бъде отхвърлен със страх лицемерен.

От двоен расизъм е той изтерзан
И жертва на сила е, в гените скрита,
От Бога и Дявола днес призован
Невинната горест докрай да изпита.

А всичките бели и черни расисти
Душите си пълнят със съвести чисти.

4422.

Величието на една държава
Обслужвано е често със лъжи
И не един хвалител се надява
То до безкрайност да се удължи.

Но миналото никак не желае
Във бъдеще да се превъплъти
И без съмнение това така е
По всички географски широти.

А предразсъдъци международни
Направиха го дума – инвалид,
Запълваща сред фразите негодни
На смисъла изчезващия вид.

На него ангели са се надявали,
Но то ги е превръщало във дяволи.

4423.

Щом Ева майка бе на всички хора,
Войните водят се между роднини
На Бога и на Дявола пред взора,
А те във гибелта ни са единни.

Погромът мрачен бе и многократен
Дори преди появата на НАТО,
Но въпреки, че той бе всеобхватен,
Изстребването е половинчато.

Сега пет-шест държави вече могат
Да хвърлят Глобуса в небитието,
Където на Смъртта ще вие рогът
Над цялото умряло братство клето.

Остава да установим кое е
Условието взривът да успее.

4424.

Стремежът на полуинтелигента
Да бъде за интелigent признат,
На премиера и на президента
Отдавна е болезнено познат.

Напразно с множество чуждици пълнят
Неясната за тях самите реч,
Защото на простацината кълнът
Личи, за жалост, още отдалеч.

Горещият възторг към Албинони
Или към Малер, Цезар Франк и Бах
Не защитават двете им корони
От тайния за тях народен смях.

Но те в охолство от властта живеят
И имат право да ни се присмеят.

4425.

Със якостта на родния си корен
Гордахме се, но ето, че той съхне,
Духът ни за надежда е отворен,
Но няма кой надежда да му вдъхне.

Историята ни многовековна
Роднината-съсед си я хареса,
Съдбата ли е за това виновна?
На Истината войните къде са?

Светът следи враждата ни семейна
С безпаметност безока и жестока
И тя като звезда студена грейна
В съзвездието грозно на порока.

Но ако нявга стигнем до война,
Бащата ще се стреля със сина.

4426.

Човекът наш е гражданин отличен
В комунистическата ни държава
Със вид умерено патриотичен,
Заклет навеки да я защитава.

За бой не му се иска да се стяга,
Живее с мъката си многолика
И свикнал е гърба си да подлага
При първото свистене на камшика.

Какви ли не товари той готов е
С покорството си кротко да понася
За Партията, Димитров и ОФ
И цялата работническа класа?!

Да, кротък е, но дай му малко власт
И той в тиран превръща се завчас.

4427.

Отечеството с бедствия е бремно
И с поразените от скръб съдби,
Но и скръбта се свършва междувременно
И на човек е трудно да скърби.

На жертвите в поименно очакване
Узнаваме от родната ни власт,
Че разрешава групово оплакване,
Като подарък всекиму от нас.

И всекиму привижда се в могилата
Лицето на покойника му скъп,
На общ гроб силата е придобила тя
Като спестовница на много скръб.

А по идея райска или адска
Понякога я назовават „братска“.

4428.

Гладът по принцип не обезглавява,
От него кърви алени не бликат,
А щом поетът в стих не го възпява,
Съдбата му поема статистикът.

Смъртта чрез него е економична,
И обществото може ив да спечели,
Защото тя, макар и да е лична,
Обслужва и общодържавни цели.

Затриват се излишните народи
За да цъфти общочовешко братство,
Гладът уверено напред ги води
През обич братска към човекоядство.

Ще се намери ли със помощ свише
Достоен автор, за да ги опише?

4429.

Пречистващата сила на омразата
Защо страни от мен? Защо страни?
С печата си червен не ме беляза тя,
Към отмъщение не ме склони.

Във мислите избивам враговете си
Или живота им превръщам в ад,
А после свивам мирно раменете си,
Най-много да река „Живей бе, гад!“

Изглежда, че подобно раздвоение
Е в полза на човешкия ни род,
Че иначе без всякакво съмнение
Земята ще остане без живот.

А между делото и мисълта
На пост (понякога) е съвестта.

4430.

На стиховете модни красотата
Е със завидна трайност надарена -
Дори да им разместите словата
Безмислието им не се променя.

В съзнанието белег не оставят
На радост някаква или тревога,
Но на читателя си повод дават
Да заяви: "Това и аз го мога!"

Те са сакралният обединител
На грам поезия с вагони проза
И кой в съюза им е предводител

Личи от консумираната доза,
Която евтин източник обилен е
За поетическото храносмилане.

4431.

*Beauty goes hand in hand with
stupidity (Virginia Woolf, "Jacob's
Room", Chapter VI)*

Подобно повелително послание
Обвързва „красота“ със „тъпота“
И същевременно към нас покана е
За вярна да приемем мисълта.

Какво ли страшно вътрешно вълнение
Гнети душата на една жена,
За да вгради в такова изречение
Загатване за нечия вина?

Ще бъде с времето преобразена тя
Във „Красота света ни ще спаси“*
И може би във този вид Вселената
Като светкавица ще прекоси.

На авторката Улф, за да не страда,
Самоубийството ѝ е награда.

**(Ф.М. Достоевски, „Бесове“, Част, III)*

4432.

О, колко много кръв се разпилява,
Докато фактът бъде всепризнат,
Че комунизмът се осъществява
Единствено като фалшификат!

Неидеални хора Идеала
Напразно искаха да покорят –
За съвършенството му неузряла
Оказа се червената им плът.

Дали са или не сто милиона
Убитите да знаем няма как,
Те всичките почиват под заслона
С неизтриваем надпис „класов враг“.

Жестокостта телата подреди,
Но без във обич да се прероди.

4433.

Убиеца си всъщност не познавах,
А той не знае, че ме е убил,
За него аз мишена представлявах
И нея той по заповед взривил.

Мнозина бяхме, скрити във мазето,
И взривът никого не пощади,
Събраха ни на части, след което
С безплатен гроб ни кметът уреди.

Във рая съм на Господ-Бог до трона,
Тук, като жертва, съм разпределен,
Героите-летци са в друа зона,
Но с вход за жертви строго забранен.

Съгласно съществуващия ред
Ще си общуваме по Интернет.

4434.

Към подлеците, още неродени,
Приветствията си отправям аз,
Да властват те са предопределени
И тяхна ще е родната ни власт,

На съвестта губителното бреме
Не ще ги спъва в славния им път
И нежна обич няма да отнеме
Способността им подлост да творят.

Подготвена очаква ги раята,
Готова, с ниско сведени чела,
Да им осигури навек правата
На топло в министерските кресла.

И който тази истина съзре,
Ще си живее винаги добре.

4435.

Към вожда, най-обичан от народа ни,
Отправяхме хвалебствени слова,
Изцяло предани и верноподани,
За да ни заобича за това.

Един поет бе сред недостижимите
Слуги, способни да превиват гръб,
Изтъкнат пръв послушник при режимите,
На правдата които имат зъб.

Но в своето безмерно преклонение
Накара хората да го презрат
И вместо книгата „Самопрезрение“
Издаде стихосбирка „Самосъд“.

А после този „Самосъд“ в пари
Намери начин да се осребри.

4436.

Следя от моята камбанария
Преситените от разкош лица,
Със завист за които мислим ние
Откакто малки сме били деца.

За богаташи, принцове, принцеси
И тези, злоупотребили с власт,
Въже палачът пази, да ги беси,
Когато за това настъпи час.

Те като вируса са паразити,
С позлата в родословното дърво
И корен от прославени бандити,
Превзели и земя, и общество.

Към тях налаганото уважение
Не е ли време да сменим с презрение?

4437.

Под този петолъчен небосклон
Не се живее, само се живурка,
А на страха под грозния закон
Човек не е човек, а мижитурка.

Във продължение на дълъг срок
Да проповядва вождът се е сетил.
Че честността е някакъв порок,
А доносител важна добродетел.

Насила ни отнеха съвестта
И любовта към ближния отнеха –
На бича ален неумолимостта

Сме длъжни да приемем за утеха,
Но тази власт с червените лъжи
Едва ли вечно ще се задържи.

4438.

Безсмъртие понявга дебне
На сатириците гласа...
Да, сатирите са потребни,
Но сатириците не са.

Да предположи кой би мoгъл,
Че с лудост Суифт ще се теши
И че ще полудее Гогол
В борба със „мъртвите души“?

На Цицерон (с О, Катилина!*)
Главата беше без език
И затова, когато зина,
Тя беше без предсмъртен вик.

Светът ни, все пак, за зла слава,
Без сатирици не остава.

**Quo usque tandem abutere, Catilina,
patientia nostra?*

4439.

Сред чуждофилите и чуждофобите
У нас се главно разпределят силите,
А два пъти освободени робите
Със нулата крепят българофилите.

Българофилите са на изчезване,
Но този факт не води до смущение
И даже в час, когато са най-трезвени,
Не му придават никакво значение.

Земите постепенно са продадени
И постепенно идва ред на людете –
Едва ли някои ще са пощадени,
Долато спят. Не трябва да ги будите!

Историята е една и съща:
Държавата в спомен се превръща.

4440.

Народният герой е нещо свято,
Но кой да бъде той, о, Боже мой!
Кого от миналото ни богато
Да избира сред имена безброй?

Партийните водачи не подхождат,
На „наши“ и на „ваши“ ни делят,
Оказва се „учителят и вождът“ *
Е също нежелан за кой ли път.

Кобургите са групово презрени
И затова за тях не иде реч,
Дори и Борис Първи според мен е
Неподходящ със своя кръст и меч.

Единствен Левски! Цялата страна
Пред образа му сгъва колена.

** Някои величаеха Георги Димитров
с това прозвище.*

4441.

Робовладелческият свят създаде
Всемилолюбив, но доста странен бог -
Бедняк, а заживя в огромни сгради
И всяка с купол като хълм висок.

От Дух Свети заченат непорочно,
Той вредом проповядваше любов,
Но не осъществявана задочно,
А според вечния природен зов.

За него милиони са избити
В религиозни кървави войни
И всички от греховност са пропити,
Но, казват, той ще ги оневини.

А всъщност всеки трябва да узнае:
Не ни върви на цар и бог... Така е.

4442.

Съдбата с тайни своии цели
Ни прати за зелен хайвер
И немския Макиавели
Ни назначи за премиер.

Оказа се, че задължени
Сме на кобургския му нос
И на кобургските му гени
Със дървесина за износ.

Под неговото ръководство
Във Рила почна гола сеч,
Уж бе секретно производство,
Но чуваше се надалеч.

И кражбата, за да пребъде,
Държавата във Страсбург съди.

4443.

*Има българи, на които им тежи
благодарността към Русия.*

„Във връзка със архивния напредък
Се появиха паметни следи,
Които ни доказват напоследък
Защо Русия ни освободи.

Преследвала е свои интереси,
А нашите беди са само знак
Със армията си да се намеси
И в кървав бой да смаже своя враг.

На родната ни съвест за удобство,
Не шейки свобода без благослов,
Желаем турското да върнем робство

В очакване на вярната любов
И истинското ни възраждане.“

Печат и подпис: „група граждани.“

4444.

«Musique avant toute chose».
(Paul Verlaine)

След повсеместни месни заговезни
Роди се тя в невзрачна синева,
Но не в железни бездни, за да чезне,
А за да търси своите права.

О, всяка тиква свиква да откликва
На зов суров, но за любов готов,
Щом да пониква кротко я подтиква
Известен местен честен философ.

Покорна, спорна, морна, бутафорна,
И вечен кандидат за депутат,
Тя във Двореца дама е придворна,
На пост, от всеки рай и ад признат.

Тук всички тичат вкупом да се вричат,
Че винаги до смърт ще я обичат.

4445.

Знам, алчността при тях е ненаситна,
Като числото π тя няма край,
Подкрепяни от сила първобитна
Те ползват не обществен, частен рай.

От него няма кой да ги прогони,
Ядат не ябълки, а чер хайвер,
Коват удобни всякакви закони,
А Бог ги вписва в райския тефтер.

Твърдят, животът че е много кратък,
За да се съкращава и с морал
И те го задушават във зачатък
Сред святостите на Светия Град.

Властта е тяхна и по тяхно мнение
Останалият свят е без значение.

4446.

*Мария Бакалова е предложена за
наградата „Оскар“.*

У нас успехът трудно се прощава,
Особено щом е роден в чужбина
И от чужбина е донесъл слава,
Но също гняв и завист у мнозина.

Без оглед кой е автор на успеха,
Посреща го естествената злоба,
Която търси своята утеха,
Преследвайки го ядно чак до гроба.

За разлика от грешката човешка
Успехът към поправка изход няма
И тегне той със лапата си тежка
Над тъжната ни родна панорама.

А при актьор (това го знаем ние)
Успехът трудно може да се скрие.

4447.

Громеше Тангра с българския меч
Вразите ни из родните полета
И българската слава надалеч
Се носеше по цялата планета.

Но Тангра победен бе от Христос
С решаващата помощ на княз Бѳрис,
За да получи свят божествен пост,
Платен с нерадата народна орис.

Расате се опита да спаси
Религията древна на дедите,
Като с кръвта си щедро ороси
Гробовете на жертвите избити.

А Бѳрис святостта си укрепил -
Сина си не уби, а ослепи.

4448.

*Един министър е защитил успешно
докторска дисертация, (Из новините)*

Министрите са ученолюбиви,
Към титли докторски изпитват страст
И чувстват се особено щастливи
Да станат Д-р докато са на власт.

Тя, титлата им идва на тепсия,
Поднася им се със дълбок поклон,
А аз напразно диря да открия
Неспазване на някакъв закон.

Напразен опит! Всичко е законно,
Министърът е с принос всепризнат
И затова журито благосклонно
Отрича да съзира плагиат.

А цялото завистничество злобно
Ще чака правосъдие задсгробно.

4449.

Препятствано от грозни престъпления
И от непобедените глупци
Човечеството наше с примирение
Ще изтърпява своите мъдреци.

Едно добро, но рядко съчетание
На смелост, дарование и блян
Твори напредък в нашето познание
За този свят, от мъки изтерзан.

Носителите им са на измиране
Уж вече многобройни векове
И трудно е изглежда за разбиране
Как този факт ще се обоснове.

За разлика от други претенденти,
За власт им липсват изборни проценти.